

ט"ו בשבט לפי המקורות - ראש השנה לאילן, במדינה של ראש השנה פרץ א"י מחנה א"י נאמר:

באותו שבט ראש השנה לאילן, דברי בית שמאי, ובית הלל חוכמים במחשה עשר בו". מה חביו של ראש השנה זה? מדוע נקבע דוקא בחודש שבט? מהי סיבת החלוקה של בית שמאי ובית הלל?

כדיוע כי בית שמאי היו הריפים יותר מבית הלל, אבל ההלכה נקבעה לפי בית הלל כי הם היו הרוב-המוקרטים. היו מקרים שבית שמאי גברו על בית הלל כפי שעשו בכנסת בנראה עשו מאד והיוו את הרוב אז נקבעה החכמה כפי בית שמאי. זה דרך אגב ולעצם העניין.

ראש השנה לאילן מה שמעונו אפשר לאמר: כי בימי בית ראשון ובית שני רוב הוספי ארצנו התפרנסו מעבודת אדמה ומגידול באן ובקר לפיכך היו המסים בכרמאות שתהמו לצרכי צבור ולצרכי המדינה, החברה והדת בעיקרם מפרי אדמתן וממסקם בצורת "חרומות ונעשרות"

כדי לאפשר לאכרים למלא את חובותיהם אלו באמונה. נקבעו בימים קדומים אלה כללים שונים בנוגע לסוג לטמות ולזמן של המסים הללו. והיות שאסור להביא מעטות מכירות שהנטו בשנה אחת על השבץ השנה הלאחריה וכתאריך הקובע בו ענן זה נקבע ט"ו בשבט-ראש השנה לאיל

מדוע קבעו אבותינו ראש השנה לאילן יום אחד בחודש שבט בית שמאי בראשו לודש ובית הלל בחמשה עשר לחודש. שאלה זו גף נשאלה ע"י האמוראים בתלמוד ותרצו: הואיל /רוב גשמישנה וכלה השרף באילנות ונמצאו הפירות חונטים מעתה. ברם לשאלה מה נסודו הניגוד של בין בית שמאי ובית הלל לא מצאו פתרון בשקורות הראשונים. אולם אחד המוסמים לדידעה הארץ בימינו והוא נוסף זייץ יביע השערה המתקבלת מאו על הדעת וזה מה שהוא אומר:

"בארץ ישראל שהיא ארץ ההפכים, ארץ עמקים והרים, מישורים ונבעות. המהדשות האביבית של הצומח אינה מתחילה בעונה אחת: השפלה, השרון והעמק אינוריים המים הק שבהם מתחילים הצמחים לפרוח זמן מה לפני הנץ אותם הפרחים בהרים, שהם אינור הקור והרוח. לפיכך זיינו יוטבי השפלה והעמק את זמנו של ראש השנה לאילן בראשון לשבט ובית מדרשו של בית שמאי

פסקו כמותם, אולם יושבי ההרים שתקופת החורף משמכת אצלם יותר דחו את ראש השנה לאילנות לט"ו בשבט ובית מדרשו של בית הלל סברו כדעתם, למ עשה נצחו אנשי ההרים את הנשי העמק ונקבע לדורות ראש השנה לאילנות הל במחשה עשר בשבט... כאסור שהדגשנו כי ראש השנה לאיל

היה רק ערך אדמיניסטרטיבי לשם סידור המסים השונים לא נזכר במקורות הצנאים והאמוראים כיום הג. אך יש לשער שבהיות ט"ו בשבט ראש השנה לאילן בודאי חרד היה האכר ביום זה יותר מתמיד לגורלו של העץ וכריו ובלבו הגה מפלה חרישית להתפתחותם ולשגשובם, האיה לדבר משמש שיר עתיק נוסין בצורת הפלה שטוח עשרה לראש השנה לאילן שנתגלה בזמן האחרון, ואשר מתוכו ניכר כי חברו היה ארץ ישראלי וי בנראה לא יאחר בהמאה העשירית. הדין לנדפס

הפנימי ל' ח' א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט

אסות המאה ה-49 בשלון ספרדית יהודית-לאדינו, ומוקדש ברובו ל-30 המינים הפירות

יהודי ארצות בלקן בליל ט"ו בשבט בהגיגות רבות. במקדמו לשיר אומר השומר יצחק האדום:

כאן בליל ט"ו בשבט אומרים שמי שמאכל את ירק ירקון את שר עונו במשך השנהכסם שפדאש הנסיה מתקנים את התפלות שנאמרו בלא כוננה, גם ט"ו בשבט ראש הנחה לאילנות המבקרים זה את זה ליתן פרייה, ואם יאכל אדם פירות אלה בכוננה יתקן את אשר עושה בעבר בסכתו לברך .

בהרוב המוקדש בשיא לתאנה אנו קוראים: נבקט בליל זה, מאלקים בחטנו יתן לנו שנה טובה, בתאנה הטובה המחוקקת... אולם בעלי המקובלים מצפת ואחד מגדוליהם ר' בנימין הלוי טהיה

הלמידו של האר"י ז"ל פרסם קונטרס בשם "פרי עץ הדר" שהוא פרק מהספר "חמדת ימים" המופיע כדלו ל"תיקון ליל ט"ו בשבט" יש להדגיש כי מהספר הספר "חמדת ימים הנחגות והפלות לכל

השנה" מיוחס לנתן העזתיסטו בישראל היה:אברהם נתן בן אלישע היים אשכנזי הוא נולד בשנת 1643 בירושלים ומת בסקופיה טורקיה היה נאש ה מרכזיים שלהבשתאות אביו הלמיד חכם

בא לירושלים מפסלניה או גרמניה בספר זה "פרי עץ הדר" שזה קטא מספרו של נתן עזתי "חמדת ימים" אנו מואאים את תיקון ליל ט"ו בשבט דומה בתורתו לסדר פסח המסורתי.

והנהגות פירות של שלושים מיני פירות הגדלים בארץ, הוך אמירת ברכות ולימוד קטעים מהתורה. אחד היסודות בבולטים בפסס הוא שהיית ארבע כוכות ייןבבן הפרקים של סקודת

הפירות:בכוס הראשונה מוזגים יין לבן,המסמל את עונת החורף והסגריר, כוס שנייה-יין לבן מהול קצת אדום. השינוי בין לבן ואדום כא לכל את מלחמת האיתנים בין מלכות החורף

למלכותהאביב. כשעדיין החורף שולט בכיתה. כוס שלישית-חצייה לבן וחצייה אדום, מסמלת את האביב. הצמחים בהנים מהאדום-הום השמש השופע. ומהלבן-גשמי החורף האצורים בקרקע.

השילוב בים השניים מעמיק היות השדה. הכוס הרביעית-מלאה יין אדום, המסמל את הקיץ, עונת הקיץ, עונת האסיף, העונה המטיימת את הענה ההקלאית.

המקובלים שהיו נוהגים לצאת לידה ולהתפלל בחיק הטבע, התרשמו מהילופי עונות השנה והמשפעתם של החי והצומח בטבע.

בקשר לאכילת הפירות בט"ו בשבט נוצרו במרוצת בזמן מנהגים שונים: ברוב הקהלות האשכנזיות נוהגים לאכול חמשה עשר מיני פירות(המישומר) במספר ט"ו הימים בהודש עד לחג.

בגולה היו מהשדלים לגוון בין הפירות אלה עד כמה שאפשר מפירות ארץ ישראל וע"י התחוק הקשר בין יהדות התפוצה לבין המולדת. בקהלות הספרדיות סוגי המינים הנאכלים בט"ו

בשבט רבים יותר ומגיעים לפעמים עד 50 ולמעלה מזה, יהודי ארצות הבלקן היו נוהגים לאכול בליל ט"ו בשבט שלושים מיני פירות.

מסנה חדוש בהתפתחות ט"ו בשבט בא עד החילת שיבת א"י עמנו לארצנו ראש הנשה נעשה מאז ל"הג הנטיעות". גם החסידים במזרח אירופה שיוו לאכילת הפירות בט"ו בשבט חגיגות

מיוחדות באהרי היות בים נוהגים להתאסף אצל הרבי ולערוב סקודת חג. גם היו מגישים פירות

ויין מארץ ישראל סעודה זו הייתה כלונה ביטירה ורפוקודים ודברי תורה מפיו שך הרבי.
 השנה בערכת הקרן קיימת לישראל לנטוע מעל לרבע מיליון שתילים בט"ו באב. את הטקס
 יפתח הרב הראשי לישראל הרב אליהו בקשי דורון בתפלה מיוחדת, עונת הנטעות כבר הולה
 בראש חודש בדנין שלום לאורה הדקך אל הישוב נטף שליד קסוף מעלה ההמשה בפרוזדור
 עונה
 ירושלים. אולם הנטיעות אין להיא בט"ו בשבט כאשר רבבות חלוצי בני חפר, בני
 ילדים וקבוצות אל היילים מכל יהדות אה"ל ישלבו בנטיעות הסמורתינות.

בנטיעות שהתקיימה השנה בט"ו בשבט ינטעו שתילים בהיקף של שללמעלה מרבע מיליון
 טרופחו במהלך החודשים האחרונים במחלונת הקרן קיימת. הכנסת שעליו יבוצעו הנטיעות
 מתחיל על בני כ-27 יונם בהם גם הורשות שעלו באש במרובת דודשי הקיץ האחרונים ואמורין
 להיות שוקמים ל על ידי הקרן קיימת כמו כן תהנוה הקרן קיימת חיבה יער הרש ליד העיר
 אילת.

בט"ו בשבט הוא יום יסוד הכנסת, הישיבה הראשונה של הכנסת הראשונה בערכה ביום ט"ו
 בשבט בשנת תשל"ט 1949, מדי שנה בינה הונגים ביום זה את הולדתה של הכנסת ונסיים
 בסיפור קטן שהשמה הייתה מהולב בעצב. הי זה בניה ילדים בזבשה בו התחנכו מאות בני
 נועד יהודי בתקופת השואה אבל משפחות נוצריות ובתי כנסתים הסתגף החל מספר: "אני
 הגעתי למוסד בליל ט"ו בשבט, זה היה ליל כפור, שאז סיפקתי לילדים על שקדיה הפורחת
 עתה מארץ ישראל. וראיתי לאט לאט את העינים שלהם גדלקות... לקראת ט"ו בשבט בשנה
 הבאה הכינוהי מהוז בשלוש מערות המערכת הראשונה-ג ט"ו בשבט בפולין. מערה לנייה-
 ט"ו בשבט גיטו בזמן השלחמה. מערה שלישית הוקדשה לחג ט"ו בשבט בארץ ישראל, זה נתן
 הרבה לילידים אלה. וסיפור קטן נוסף: שספר ויקטור טרנקל זה ספור משוט על משה בעירה
 שהייתי עד ראיה למותה במחנה הריכוז. אשה בעירה זו ידעה כי היא עומדת למות חוך
 ימים ספורים. אך כמדברתי עמה, א/א/היתה רוחה טובה עליה, על יף ידיעה זו והיא אמרה
 "מודה אני לגורל על שהמליא את מכותי, בחיי הקודמים פונקתי ולא נהגתי בהכנסות
 בהישגים רוחניים, והיא הורתה על באצבעה א/א/החוצה בעד הלון הצריך שלה ואמרה: עץ
 זה שבכאן הוא ידידי היחיד בבדידותי. בעד החלון יכלה לראות רק ענף אחד של עץ ערמו
 נים ובענף א/א/היה שני ניצנים ואו אמרה פעמים אני מדברת אל העץ הזה. בהתדה שאלתי
 אותה אם העץ ענה לה, כן אמרה ענתה לי הוא אמר לי: אני פה אני פה אני החיים היי